

изъ нѣкои силни, голѣми сърдца ;
защото срѣдъ тия сплашени лица,
понѣкога взорѣтъ срѣщаше титани
на челата съ тайни слова начѣртани,
катъ останки славни отъ другъ нѣкой родъ,
не останалъ вече отъ божия сводъ.
И ето що каза тогазъ Караджата.
съ погледъ къмъ народа и къмъ небесата :
„Прощавайте братя, отивамъ сега :
отивамъ въ душата съ голѣма тѣга :
не умрѣхъ въ Балкана отъ моитѣ рани,
затова сте вие тука събрани.
Сълзи не ронете за менъ тоя пѣтъ,
ами се гответе и вие за смъртъ,
защото настаха нови времена,
въ кои на кръвта се не дава цена,
и гробѣтъ е по-милъ, нежели позорѣтъ,
за всички, що мислятъ и честно се борятъ.
Не съмъ азъ последенъ и не съмъ азъ пръвъ,
дето тѣй умирамъ. Българската кръвъ
рѣки ще се лѣе! . . . Смъртъ или свобода !
Бѣснѣйте тирани, но живъ е народа.
Юнацитѣ съ нази не ще се скратятъ,
нашта сила ще вдигне другитѣ да мрѣтъ :
за одного триста, за двама хилядо.
Чуйте ме, тирани ! Ний сме племе младо,
искаме свобода, нѣма да се спремъ,
ще се боримъ съ вази, ще се моримъ, мремъ,
та пакъ ще възкрѣснемъ ! Бждещето цѣло
азъ го виждамъ ясно, като въ огледало —